

Arrest

nr. 154 185 van 9 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 juni 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde datum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, Ronald Vermeulen, attaché, wordt aan

de genaamde J. A. geboren te Paramaribo, op (...)1985 die de Surinaamse nationaliteit heeft, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

- *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*
- *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*
- *Krachtens artikel 27, §1, tweede lid van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land, indien hij beschikt over een geldige verblijfstitel of een tijdelijke verblijfsvergunning van een verdragsluitende Staat, terugg geleid worden naar de grens van deze Staat of met deze Staat als bestemming ingescheept worden.*
- *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*
- *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid*

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Betrokkene is op heterdaad betrapt op winkeldiefstal

PV nr AN.55.LB.083127/2013-GF van de politie van Antwerpen

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor winkeldiefstal, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden;

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Paramaribo.

- *In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:*
- *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- *2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene heeft geen officieel adres in België. Er is dus een risico op onderduiken. Bovendien werd ze door de politie van Antwerpen op heterdaad betrapt op winkeldiefstal. Daarom wordt haar geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten toegestaan en wordt haar bovendien een inreisverbod van drie jaar opgelegd."

2. Rechtspleging

Ambtshalve dient de Raad te duiden dat, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet, tegen een maatregel van vrijheidsberoving die werd genomen met toepassing van artikel 7 van dezelfde wet een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van aantreffen van de vreemdeling. Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding die geïncorporeerd is in de bestreden beslissing in overeenstemming is met de wet.

Bovendien blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoekster de volgende dag in vrijheid is gesteld, zodat zij niet langer het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel.

3. Over de ontvankelijkheid

In een exceptie werpt verweerder op dat verzoekster geen belang heeft bij het ingediende beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoekster aangevoerde schending van een aantal artikelen van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), niet kan worden aangenomen.

De Raad merkt op dat verzoekster de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schendingen geenszins kunnen worden aangenomen loopt verweerder voorts vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van het materieel motiveringsbeginsel en van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Verzoekster betoogt dat in de bestreden beslissing geen rekening is gehouden, laat staan melding is gemaakt van haar duurzame relatie met B.G.A., van Nederlandse nationaliteit. Evenmin is er melding gemaakt van haar kind. Verder betwist zij dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal. Het inreisverbod is bovendien onterecht opgelegd en buitenproportioneel. Daarnaast meent verzoekster dat haar ten onrechte geen termijn werd toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Zij heeft een adres alwaar zij woont met haar kind en partner, zodat het risico op onderduiken onbestaande is.

4.2 In de nota met opmerkingen repliceert verweerder het volgende:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- *de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991,*
- *artikel 62 van de Vreemdelingenwet,*
- *het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel,*
- *het materiële motiveringsbeginsel,*
- *artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn.*

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. Rv.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoekende partij houdt een lang theoretisch betoog, waarna als concrete kritiek wordt aangevoerd dat:

- *de bestreden beslissing geen melding maakt van de duurzame relatie die betrokkene zou hebben en van het kind dat zij met haar partner heeft;*
- *zij betwist zich te hebben schuldig gemaakt aan winkeldiefstal,*
- *het inreisverbod onterecht werd opgelegd en buitenproportioneel is,*
- *er een termijn voor vrijwillige terugkeer diende te worden toegekend.*

In antwoord op deze concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat verzoekende partij niet dienstig kan aanvoeren dat geen rekening werd gehouden met een beweerde relatie en kind, waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen kennis had.

Het administratief dossier bevat geen enkele stuk waaruit deze relatie of het bestaan van het kind bleek vooraleer de beslissing genomen werd op 12.06.2013. Het bevat geen enkele vermelding in die zin.

Derhalve kan aan de gemachtigde van de staatssecretaris ook niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met beweerde elementen die op datum van het nemen van de beslissing nog niet bekend waren. Het is pas op 13.06.2013 dat de verpleegster van het gesloten centrum te Steenokkerzeel heeft meegedeeld dat verzoekster borstvoeding geeft, waarna de gemachtigde van de staatssecretaris onmiddellijk tot vrijstelling van verzoekende partij heeft beslist.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R. V.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.CE. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v. V nr. 509, 29 juni 2007).

Verweerder laat verder gelden dat het loutere gegeven dat verzoekende partij betwist zich schuldig te hebben gemaakt aan winkeldiefstal en dat zij nog niet veroordeeld werd door een rechtbank, niet maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris dienomtrent niet vermocht te motiveren. Uit het administratief verslag vreemdelingencontrole blijkt de betrapping op heterdaad, met vermelding van het PVnummer, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris hierover wel degelijk kon motiveren in de bestreden beslissing.

"Het vermoeden van onschuld dat verzoeker inroept heeft verder ook niet tot gevolg dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling." (R.v.V. nr. 29 646 van 8 juli 2009)

Verzoekende partij houdt verder voor dat 'het inreisverbod onterecht werd opgelegd en buitenproportioneel is', doch zij licht niet toe om welke reden zij zulks meent noch welke rechtsregels zij in concreto geschonden acht door de beslissing tot inreisverbod.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij in de hoofding van het middel vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R. v.St. 1992, z.p.).

Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Tot slot houdt verzoekende partij voor dat er een termijn voor vrijwillige terugkeer diende te worden toegekend, aangezien het risico op onderduiken onbestaande zou zijn.

Verzoekende partij kan hierbij niet worden gevolgd; op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd, had de gemachtigde van de staatssecretaris geen kennis van een partner en kind, laat staan van een adres waar verzoekende partij met hen zou samenwonen.

Ook in het administratief verslag vreemdelingencontrole wordt geen enkel adres voor verzoekende partij vermeld.

In de bestreden beslissing wordt geheel terecht verwezen naar artikel 74/14 §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, artikelen die als volgt luiden:

"§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° (...)

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of; (...)

Onder verwijzing naar voormelde artikelen, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat betrokkene op heterdaad werd betrapt op winkeldiefstal, met vermelding van het PV nummer van de politie Antwerpen, en dat zij geen officiële verblijfplaats heeft in België, zodat terecht in toepassing van artikel 74/14 §3, 1° en 3° werd geoordeeld dat aan verzoekende partij geen termijn voor vrijwillige terugkeer werd toegekend.

Ten overvloede laat verwerende partij nog gelden dat voormeld artikel een omzetting vormt van de richtlijn 2008/115, die aldus geen directe werking meer heeft in België.

Los van de hieruit volgende vaststelling dat verzoekende partij bij gebreke aan directe werking niet dienstig de schending kan aanvoeren van een richtlijn, merkt verwerende partij nog op dat artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn in punt 4 de volgende uitzondering toekent op de termijn voor vrijwillig vertrek:

'4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.'

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

4.3 Verzoekster kan worden gevolgd waar zij meent dat er in de bestreden beslissing dient rekening te worden gehouden met haar gezinsleven en in het bijzonder met haar kind. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt immers: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." Artikel 74/13 van de

vreemdelingenwet legt het bestuur als dusdanig geen uitdrukkelijke motiveringsplicht op. Evenwel is verweerder gehouden tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de elementen die door verweerder in rekening moeten worden genomen in de besluitvorming werden betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom deze elementen in het algemeen niet werden aanvaard.

In casu kan niet worden betwist dat verweerder niet op de hoogte was van de gezinssituatie van verzoekster, met name haar duurzame relatie met een partner van Nederlandse nationaliteit en het bestaan van een gemeenschappelijk kind. Evenwel dient de Raad te wijzen op de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding die vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Uit de beslissing tot verwijdering zoals die thans voorligt, kan op geen enkele wijze afgeleid worden dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet verplicht is. De gemachtigde van de staatssecretaris diende alle gegevens te verzamelen die hij nodig had om met volledige kennis van zaken tot een beslissing te komen en deze beslissing afdoende te motiveren. Verwerende partij geeft overigens zelf impliciet toe onzorgvuldig te hebben gehandeld door verzoekster bijna onmiddellijk weer in vrijheid te stellen nadat haar door de verpleegster van het gesloten centrum werd meegedeeld dat verzoekster nog borstvoeding geeft aan haar kind. Waar verweerder in de nota opwerpt dat hij niet op de hoogte was van het bestaan van het kind, merkt de Raad op dat dit gebrek aan kennis hem niet ontslaat van de verplichting rekening te houden met bepaalde elementen zoals bepaald in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en met de verplichting zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en dienaangaande eventueel te motiveren.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden aangenomen.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel en van het tweede middel dringt zich niet langer op.

Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, dient de bestreden beslissing in haar geheel te worden vernietigd.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN